

Verzameling van 46 differente gezelschaps-liederen. Deel 2

bron

Verzameling van 46 differente gezelschaps-liederen. Deel 2. H. Moolenijzer, Amsterdam 1838

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ver048verz01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Voorberigt.

Aan de Beminnaren der Zang- en Toonkunst worden deze weinige bladeren aangeboden, in het vertrouwen, dat hoezeer op eene oude leest geschoeid, dezelve niet minder aangenaam zullen zijn.

Indien het debiet eenigermate aan het vertrouwen des uitgevers beantwoord, zal hij om de twee maanden een dergelijk stukje het licht doen zien, waarom hij alle beminnaren daarvan uitnodigt hem met kunne Bijdrage te vereeren.

M.

AMSTERDAN,
1838.

Tweede bundel gezelschaps-liederen.

N°. 30. De eer der stoomboot bezongen.

Wijze; *De Zon is uit de kimm' gerezen.*

Ziet daar gints *Mercurius* komen,
Vliegen door de Baren heen,
Tegenwind kan hem niet hindren,
Hij gaat door de *Stoom* alleen;
Doch het Roer moet hem geleiden,
Tot aan zijn bestemmings Oord,
't Roer bestuurt zijn gang en rigting,
En zoo sneldt hij veilig voort.

Maar moet men het niet bewond'ren,
Wat vermag de Vinding niet,
Waar vind men die zeek're snelheid,
Die men bij den *Stoomboot* ziet;
't Schip hangt af van Wiud en Stroomen,
't Hangt ook af van Eb en Vloed,
In de Wind moet het laveren,
Voor de Wind gaat alles good.

Door Nieuwsgierigheid gedreven,
 Gaat elk met den *Stoomboot* heen,
 Om, *Zaandam* eens te bezoeken,
 't Is de *Stoomboot* nu alleen,
 Die door zijne Pragt en Luister,
 Al het Volkje tot zich haalt,
 Voor de Schipper scheen het duister,
 Hun verzuim wordt duur betaald.

Maar wat vreugd wat vergenoegen,
 Voor de Schippers van het Veer,
 't Veer en *Stoomboot* zijn verëenigt,
Stoomboots-Maatschappij heeft de Eer;
 Zij wist een Verband te maken,
 Met het beider Stads-Bestuur,
 En nu vaart de Schuit en *Stoomboot*,
 Elk op 't vast gestelde Uur.

Dat de *Stoomboot* lang mag varen,
 Van het *Y* en van de *Zaan*,
 Dat een antal Amstellaren,
 Dikwerf heen en weer mag gaan,
 Zij en veele Vreemdelingen,
 Snellen ras de *Voorzaan* in,
 Geven aan de Zaanbewoners,
 Zeer veel Voordeel en Gewin.

Ziet maar naar de Kasteleinen,
 Ziet hun Lust en IJver aan,
 De een zoekt de andere te overtreffen,
 Zoo werkt elk voor zijn bestaan,

Daarom maakt men Nieuwe Stijgers
 En men spant de Tent omhoog
 Andere maken Zonneschermen,
 't Volk zit uit den Zon en droog

Zoo! zoo zingen wij den Luister,
 Van deez' Fraai Gebowden *Boot*,
 De aanvang scheen zoo droevig duister,
 Maar nu is zijn aanzien groot,
 Hierdoor moeten wij dan leeren,
 Dat men niet te spoedig zij,
 Met verachten of vereeren,
 Dit 's tot slot den wensch van mij.

N°. 31. Aria.

Men moet de Vrouwen strecken mijden,
 Het is voortaan de eerste pligt,
 Zij zijn listig in 't verleiden,
 En hebben, en hebben veel kwaad gestigt,
 En hebben, en hebben veel kwaad gestigt,
 Haar Mannen in 't eind verlaten,
 En trouwen dan met een hoon,
 En altoos kwaad van hem te praten,
 Dat is de gansche Mannenloon. (*bis*.)

N°. 32. De smeekende Minnaar aan zijn Minnares om Wederliefde.**Wijze: *Ach hoe lekker is het zoenen.***

Kan men wel iets zoeter vinden,
Dan het bijzijn van de Meid?
Om zich te zaam te verbinden,
En zich dan ton allen tijd
Leven in genugt en trouwen,
En in liefdens teederheid,
Dan zal het u nooit berouwen,
Dat gij neemt u vlijtigheid

Ach hoe aangenaam is dat leven,
Als gij dan verbonden zijt,
En mag haar een kusje geven,
In de groene lentetijd:
Lieve Meid laat u bekoren,
En verhoor toch mijn gebeen:
Want gij zijt voor mijn geboren,
Zoete lief gunt mij u leen.

Het zijn u twee lieve oogjes,
Dien de schuld zijn van mijn min,
En daar bij die hemelboogjes,
Staan gedurig in mijn zin.
Ach mogt ik dan voor mijn sterven,
Uw tot mijne waarde Vrouw,
En u lief persoon verwerven:
Ach hoe ik u minnen zou.

Daarom allerliefste meisje,
Wees mij toch niet ongezind?
Maar omhels mij voor een reisje,
En noem mij uw waarde vrind.
En laat mij u lieve lipjes,
Teder drukken met mijn mond:
Want die aangename tipjes,
Maakt mijn tedere ziel gezond.

Nu zal ik mijn vers besluiten,
En u niet meer lastig zijn,
Nog mij ook niet verder uiten
Maar steeds met veel minnepijn.
Stadig op u antwoord wachten,
Dat zoo ik verhoopen mag,
Mijn verdriet wel zal verzachten,
In veel vreugde dag aan dag.

N°. 33. Een nieuw lied.

Wel waar of Rozalintje blijft,
Het is nu reeds zoo laat,
Denkt zij niet dat het lijf verslijt,
Wijl het in vuur vergaat,
't Is koud en het verveelt mij ras,
Dus langer hier te staan,
Als zij niet rasjes komen kan,
Meen ik weer heen te gaan.

Hoe ben ik zoo verkeert van zin,
Dat ik om eenen lonk,
Een kusje nog niet eens uit min,
Zoo menig Klaaglied zong,
Daar ik op uwen blaauwe stoep:
Zoo dikmaals klappertand,
En nog sta als een gek en roep,
Wijl ik van liefde brand.

Gij zit misschien weer bij het vuur,
Met mooie jonge lui:
En maakt veelligt een goede sier,
En ik heb niet een brui,
Daar gij misschien te zamen zingt,
Een liedje uit den schriftuur,
En lustig een figuurtje springt,
En denkt niet op ons uur.

Maar komt zij niet zoo rasjes weer,
Trek ik terstond van hier,
Mij dunkt mijn tong van kou verstomd,
Ik ga gezwint naar 't vuur,
Ik gaf den bras van zulke goed,
Die ik volgen moet met smart:
Kom geef mij maar van Bagchus bloed
Een troostdrank voor mijn hart.

Gij minnaars die in het vrijers gilt,
Als opgeteekent zijt,
Ongelukkig is de tijd verspilt,
Die men met vrije slijt,
Zing liever, wat ons Willem zong,
Bolletje monnemoer,
De wijn maakt grijze haren jong,
Ik zeg de meid bonjour.

N°. 34. Afscheid van een jongman en eene jonge dochter.**JONGMAN.**

Adieu schoon Rozelinde!
Voorwerp van mijn liefde ter;
Ik beklaag u mijn beminde,
Adju tot dat ik keer,
Ik ga mij nu begeven,
En varen door den stroom,
Adju mijn troost mijn leven,
Tot dat ik wederkoom.

JONGE DOCHTER.

Ach, ach, hoe is het mogelijk?
Wat zeg je liefje zoet,
Is het zoo onmedooglijk
Wat gij op dezen dag doet?
Is dat de belofte op heden,
Die gij mij hebt gedaan;
Steld gij mij zoo te vreden?
Daar gij nu heen zult gaan.

JONGMAN.

't Is waar mijn liefste matroone,
Ik heb u beloofd mijn trouw,
Wij moeten naar Lissabonne;
Zoete lief omhels mijn gou;
Ik heb u gewaarschuwt vader
Moeder en Zuster mee:
Als ik weer kom zal ik te gader
Ons hart stellen in vree.

JONGE DOCHTER.

U weggaan zijn mij wonden,
Het baart mij meenig zugt,
Al van den dood verslonden
Ach, ach, wat ongenugt.
Ik zal laten veel tranen,
Maar gij en acht het niet,
Wat droefheid zal mijn banen
In veel ander verdriet.

JONGMAN.

Aanziet de sterren steilen,
Den Hemel toond gewis,
De wind vernield ons zeilen;
Mijn wegvaard zeker is,
Adju mijn Roozelinde,
Mijn zoeten Engel teer,
'k Beklaag u mijn beminde,
Adju tot dat ik keer.

JONGE DOCHTER.

Mijn hart vol schrik en beven,
Ach liefje wat een pijn,
Gaat ge u op Zee begeven,
Blijft toch nog wat bij mijn,
Maar u liefalligheden,
Doet mijn geluk vergaan,
Adien mijn Uitgelezen,
Doet mij de dood doorstaan.

Nº. 35. Een nieuw lied.
Op de Smeedende Smid.

Wilt gij weten een historie,
Al van een jonge Smid,
Ik heb verbrand gantsch mijn memorie,
Ik ben dagelijks verhit,
Kloppende, kloppende met een hamer,
Kloppende, kloppende met geweld,
Op het Ambeeld. (*bis.*)

't Is nu vijftien jaar geleden,
Dat ik het smeden heb geleerd,
Ik verbrand schier al mijn leden,
Daar 'k daaglijks bij het vuur verkeer,
Kloppende, kloppende met een hamer,
Kloppende, kloppende met geweld,
Op het Ambeeld, (*bis.*)

Nooit mag ik een pintje drinken,
Nooit mag ik regt vrolijk zijn,
Nooit mag ik mijn lief beschenken,
Met een glaasje roode wijn,
Kloppende, kloppende met een hamer,
Kloppende, kloppende met geweld.
Op het Ambeeld, (*bis.*)

Op het best al van mijn dagen,
Ik heb de bras van 't smeden in 't vuur,
Ik wil doen naar mijn behagen,
En gaan naar de Fransche zwier,
Nimmer meer, nimmer meer met een hamer,
Nimmer meer, nimmer met geweld,
Op het Ambeeld, (*bis.*)

Ik ben op 't laatst daar gekomen,
Naar hetgeen ik heb getracht,
Ik heb een schoon jong wijf genomen,
Maar ik beklaag mij dag en nacht,
Waar ik nog, waar ik nog, met mijn hamer,
Waar ik nog, waar ik nog, met geweld,
Op het Ambeeld, (*bis.*)

Ik heb de booste van de wijven,
Daar is nooit zulk een serpent,
't Is altoos knorren en kijven,
Nooit is zij in het minst kontent,
Waar ik nog, waar ik nog met een hamer,
Waar ik nog, waar ik nog met geweld,
Op het Ambeeld, (*bis.*)

Dagelijks met haar gezelle,
Drinken, bier, wijn, koffij, thee,
Beste pons met volle snelle,
Brandewijntje de Brulle,
Siesertier, siesertier met Cornelle,
Siesertier, siesertier met geweld,
Mijn zoon zijn geld, (*bis.*)

Aan de wieg moet ook gezongen,
 Al is het tot mijn verdriet,
 Zoodra huilt de kleine jongen,
 Of ik moet zingen het lied,
 Die du dou, die du dou mijn liefe kind,
 Die du dou, die du dou mijn kindje teer,
 Mijn keel doet zeer, (*bis.*)

Het kind zijn gat moet ik ook vegen,
 Papje voeren pertinent,
 Luijers wassen wel te degen,
 Of zij schopt mij voor mijn krent,
 Was ik nog kloppende met een hamer,
 Was ik nog kloppende met geweld,
 Op mijn Ambeeld. (*bis.*)

Nu is mijn schat vervlogen,
 Geld en goed is alles op,
 Wie heeft met mijn mededogen?
 Want ik geef mijn Wijf de schop,
 Wederom, wederom met mijn hamer,
 Wederom, wederom met geweld,
 Op mijn Ambeeld. (*bis.*)

N°. 36. Een nieuw lied.

Wijze: *Zullen dan mijn levensdagen.*

Ach hoe schoon van wat vermogen
 Is Rosina schoonheid niet,
 Ieder een staat opgetogen,
 Als zij haar verschijnen ziet.

Als men zomtjids haar ziet blozen,
 Toont natuur aan hare kracht
 Zij is gelijk de verze rozen:
 Die ooit op 't velt zijn voortgebragt.

Maar zal het Roosje weeldrig groeijen,
 Door natuur zoo fraai geteelt:
 't Wordt indien 't wel zal bloeijen,
 Zagtjes door de wind gestreelt.

't Is met Vrouwe als met Bloemen,
 Liefde streeld haar als de wind:
 Om 'er een recht zoo te noemen,
 Word vereischt dat zij bemind.

N°. 37. Het verdraagzaam leven van een mensch.

Wijze: *Laatst om mijn hart wat te vermaken.*

Zullen dan mijn levensdagen,
 Aan het noodlot verbonden zijn;
 Zael het zugten en het klagen,
 Wezen steeds het lot van mijn?
 En mijn overal verzellen
 En vervolgen tot mijn asch,
 Om mijn helaas te vertellen
 Hoe ongelukkig dat ik was.

Nacht of dag kan ik niet duren,
Als ik de wereld overdenk,
'k moet de levensloop betreuren;
Dat het in mijn herzens krenk,
Men ziet toch dat hier de boozen
Alles na haar lusten doen,
Het spreekwoord zegt de Goddeloozen,
Groeijen de roozen op haar schoen.

Wat mag toch de oorzaak wezen,
Dat mij alles tegen gaat.
Nooit geen blijdschap zonder vrezen,
Geniet ik in mijn levensdraad;
Daar een ander kan roozen plukken,
Krijg ik doornen in mijn voet,
Wat ik doe niets wil mijn lukken,
't Is alles ramp en tegenspoed.

'k Wil liever in armoed leven,
Als in weelde voort te gaan,
Daar komt een tijd dan zal men beven
Als men voor den troon zal staan?
Het is nog beter hier te lijden,
Als namaals in de helsche pijn;
Ik moet het stellen aan mijn zijden,
Ach mogt ik in den Hemel zijn.

Wat baat ons het ijd'le klagen?
Het helpt niet aan onzen staat!
Een beter lot te zullen dragen.
Als ons gelukstaat eens opgaat.
Zijn wij niet berispenswaardig?
Dat men wanhoopt in zijn druk,
Goon zijt ous toch eens genadig,
Dan keert rampspoed in geluk.

Den druk die zal in vreugd verkeeren
 Wat baat ons hier de ijdelheid,
 Leeft toch niet naar u begeeren,
 Het is hier maar een korten tijd,
 Wat helpt danzen en de springen;
 En te juichen overal,
 Liever in de Hemellingen,
 Daar men haleluja zingen zal.

Nº. 38. Het te laat berouw van een jager.

Daar zou 'er een Jager uit jagen gaan,
 En uit jagen zoo zou hij gaan?
 En hij vond 'er niet te jagen
 Als twee overschoone maagden,
 En de jongste dat was zijn lief.

Goeden avond zeï hij, goeden avond alle beï,
 En de Jongste die moet met mij,
 Gaan wandelen door het groene,
 Langs de schoone lindeboomen,
 Daar de geele goude roosjes staan.

Den dag die verdween en den avond kwam aan,
 Deze maget was moe van te gaan,
 Op een stoeltje liet zij haar zetten.
 Op een beddetje liet zij haar leggen,
 Want de slapenstijd kwam aan.

Ik keerde mij niet om of ik sprak hem niet aan,
En zoo zijnen wij opgestaan,
Wij trokken aan ons mooie kleeren
Om van elkander te keeren,
Om nu van elkander te gaan.

Oorlof dan Jagertjes wie gij zijt,
Als gij slaapt bij een jonge meid;
En al zijn zij wat jong van jaren,
Wilt haar magedom nog wat sparen,
Dat het u daarna niet en spijt.

N°. 39. Zamenspraak tusschen een Jager en een Herderin bij haar Spinnewiel.

Wijze: *Vaart wel mijn alderliefste geprezen.*

Laatst met het krieken van dagen,
In het zoet en edele meisaizoen,
Vond ik mij genegen tot Jagen,
Door Bosschen, Velden, Kanten en Groen:
Van verre zag ik schoone Herderinnen,
Digt bij haar woning in een groene wij,
Die op haar wiel zat hevig te spinnen,
Zij zong een lied tot Lof van mij.

Ik zei mijn alderschoonste Vrindinne,
En zijt gij voor geen Jager beschroomt,
Hoe zit gij hier alleenig te spinnen,
Onder het gelommer van het geboomt,
Die door hun loozen strikken en netten,
Stelle 't gevogelte al in der dwank'
Wilt doch op mij u zinnen niet zetten,
U gemeenzaamheid wijt ik dank.

Schoon Herderin aanhoord mijn gebeden,
Neemt mij voor u leerling aan,
Ik zal mij tot uwen dienst besteden,
En ook het jagen voor u laten staan,
Gaat liever bij een ander ter schole,
Daar zijn er die spinnen in 't land,
Het is mij door moeder bevolen,
Mij te mijde voor schade of schand.

Mijn Engelinne en lief uitverkoren,
Ik ken den handel in het boek van vlas,
Mits ik ben uit een spinder geboren,
En dat mijn vader en ik klaar was,
Ik vlei mij naar uw wil en gebeden,
Hou dan in waarde de blom van 't vlas,
Dat zij word met geen voeten betreden,
Zij is boven al het gewas.

Lief deze troost is mijn verlangen,
Ik kies u meesteres tot vrouw,
Ik laat jagt en het vogelen vangen,
Want geen ander min ik als jou,
Laat ons dan tot spinnen bereiden,
Naar onze plicht u tot hulpe voldoen:
Tot dat de dood ons zal doen scheiden,
Schoon Herderin een zoen in 't groen.

N°. 40. Een nieuw lied.**Wijze: *Waar of mijn Rozelinde blijft.***

Waar of thans Annemie nu zit,
En hoe het Kind het heeft,
Of dit mijn vorige minnewit
Ook vrolijk is en leeft,
Geloof ik verlaat zulk een vriendin,
Als gij eens denkt aan mij,
Aan al mijn weldaan en aan mijn min;
Moet gij lief hopeloos zijn.

Gedenkt aan uwe goede tijd,
En al mijn gunstbewijs,
Wat ik u schonk uit minnevlijt,
Hoe kost'lijk ook van prijs,
Wat gij begeerde, wat gij zag,
Niets was voor mij te veel,
Met eene kus, met eene lach,
Voldeed gij mij geheel.

Beziet in u Huis al u sieraad,
De vruchten van de min,
Kleinnooden, en al u voorraad,
Beziet het eens vriendin,
Gaat door heel Rhijnland in het rond,
Langs Maas, Amstel en 't Spaar,
Zegt mij of gij een plaatsje vond,
Daar gij 't niet wierd gewaar.

Treft nu de straf der trouwloosheid,
 Beklaagt nimmer u lot,
 Want al uw list en uw boosheid,
 Strekt uw tot schande en spot,
 Streelt nu weer met geveinsde min,
 Een die u opregt bemind,
 En ziet eens of gij beter vind,
 Als uw voorleden vrind.

Vaartwel trouwlooze Minnares!
 Vaartwel in eeuwigheid,
 Dit is de laatste Minneles,
 Die u wordt toegewijd:
 'k ontruk mijn ziel van uwe band,
 Daar gij was aangehegt,
 Wat lust of moeite gij inspant,
 U wordt mijn min ontzegt.

N°. 41. Een Nieuw Lied, of de Nuttigheid der Studenten.

Jehovivat! Jehovivat!
 Studenten zijn zeer braaf,
 Zij zullen allen leven,
 Wijl zij naar wijsheid streeven,
 Jehovivat! Jehovivat!
 Studenten zijn zeer braaf.

Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn vol vreugd,
Wanneer zij willen grappen
Kan niets hun geest ontsnappen,
Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn vol vreugd.

Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn zeer groot,
Wijl zij ons smart verdwijnen,
Door hulp der Medicijnen,
Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn zeer groot.

Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn tot nut,
Wijl zij steeds figeleeren,
In Regten nooit mankeeren,
Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn tot nut.

Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn zeer wijs,
Wijl zij bij 't Procedeeren,
In 't Plijten Triompheeren,
Jehovivat! Jehovivat!
Studenten zijn zeer wijs

Jehovivat! Jehovivat!
Studenten moeten zijn,
Door Studie steeds omgeven,
Word niets tot iets verheven,
Jehovivat! Jehovivat!
Studenten moeten zijn.

Jehovivat! Jehovivat!
 Studenten leeft te vreên,
 En onbekommerd leven,
 Moog' u den Hemel geven,
 Jehovivat! Jehovivat!
 Studenten leeft te vreên.

Jehovivat! Jehovivat!
 Laat ons onafgemat.
 Bij 't leger der Bokalen,
 Hun Roem en Lof herhalen,
 Jehovivat! Jehovivat!
 Bij 't zoeten Druivennat.

N°. 42. Een Nieuw Lied, op het Leven van Dronken Piet.

Wijze: *Van de Kermis Pop.*

Kom vrienden hoord eens na dit lied,
 Ik zal het uw verhalen:
 Men noemt hem veeltijds dronken Piet,
 Hij is ook regt aan 't dwalen.
 Zijn Vrouw zucht dag en nacht in huis,
 Heeft somtijds nog geen munt nog kruis,
 Ja soms geen munt nog kruis.

Wel Piet hoe zal dat met uw gaan,
Gij schijnt al weer bezopen,
En kan pas op uw beenen staan,
Veel minder regtuit loopen,
Het geld brengt gij maar in de kroeg,
Gij zuipt, maar gij hebt nooit genoeg,
Neen, gij hebt nooit genoeg.

Voorzichtig Pietje! valt toch niet,
Sta vast op uwe beenen,
De drank die baart uw veel verdriet,
Gij stoot al ligt uw scheenen,
Of valt uw hoofd geheel in gruis,
't Is voor uw Vrouw een droevig kruis,
Ja wel een droevig kruis.

Altijd te zuipen dag en nacht,
Dat kan altoos niet duren,
Neem toch uw zelfs wat meer in acht,
En schaam uw voor de burenen,
De jongens schreeuwen langs de straat;
Hou regt jou roer! dan word gij kwaad,
Ja, ja, dan word gij kwaad.

En evenwel het is toch zoo,
Het Bed is reeds verzopen,
Slaapt dan des nachts maar op het stroo,
Gij kunt niet meer verkoopen,
Het huisraad is reeds op zijn end,
't Is voor een Vrouw een groot elend,
Ja wel een groot elend.

Te werken, neen! verkiest gij niet,
Naar daar wat is te drinken,
Zegt men dan maar: kom drier eens, Piet!
Wij zullen lustig klinken,
Dan zijt gij aanstonds bij de hand,
Eu gij raakt ligt van uw verstand,
Ja ligt van uw verstand.

Heeft hij zijn buikje dan gevuld,
Met bittere of met klare,
Komt hij dan thuis, ik ben gekuld,
Hij is niet te bedaren,
Wat er nog is slaat hij tot gruis,
Zoodra hij zet een voet in huis,
Gaaf alles nog aan gruis.

Spreek ik een woord dan dreigt hij mij,
Mijn bij de kop te krijgen,
Het best is dat ik alles lij,
En dan maar stil te zwijgen,
En laat hem woelen zoo hij wil,
Bij nacht of dag is hij nooit stil,
Neen, neen, hij is nooit stil.

Wil ik met hem wat slapen gaan,
Wat maakt hij dan een leven,
De volle flesch moet naast hem staan,
Hij zuipt om van te beven,
Het vloeken, razen en getier,
Het brullen als een onde stier,
Is daaglijks zijn manier.

Hoe kom ik nog van deze vent,
 Met goed fatsoen ontslagen.
 Ik ben zoo'n leven nooit gewend.
 Nu moet ik het verdragen,
 Zoo sprak de Vrouw al van haar Man,
 De dood maakt eens een eind daarvan,
 Ja eens een eind daarvan.

N°. 43. Een nieuw lentelied.

Daar het vermaak in ons genugten
 Alweer komt aan den Lentetijd,
 En nu mishaaft de teere minne zugten,
 Van de Herders in het breet en wijt.
 Maar den Zomer doet beter dugten
 Ik vraag mij zelve stil aan een zij,
 Wie van ons twee geeft meer genugten,
 Of de min of den Lentetijd.

Terwijl dat ik in het zweet mij jagen
 Alhier door zware arrebeid,
 Mijn hart vliegt aanstonds vol behagen
 Naar Gilo die mij lief dan vrijt,
 Al het geen mijne moed doet verdragen
 Is als de Zon dan weer ondergaat,
 Dat ik 't eind mijn werk moet medragen
 Zonder in min te zijn verzaad.

Om deze smaad alleen te verdragen,
 Daar toe is mijne magt te klein,
 Dat men eens duistere wolken zagen,
 Den weg veel korter wat een schijn,
 Onder de groene boomen en hagen
 Vermijde mij de Zonneschijn,
 Maar helaas in het teer behagen.
 Bevrijd ons niets van minnepijn.

N°. 44. Een Nieuw Lied, op alle Lieve Mooije Meisjes.

Mooije Meisjes, mooie bloemen,
 Van een mooi Meisje ben ik gekomen,
 En een mooi Meisje heb ik lief,
 En een mooi Meisje is mijn hart gerief,

Mooije Meisjes hebben streken,
 Komt een Jonkman haar aan spreken,
 Wat is die mooie lieve Meid,
 Dan eens in in haar hart verblijd.

Maar wil eens op haar daden letten,
 En op haar deugd uw zinnen zetten,
 Wat word een Jonkman bedot,
 Zij drijft ook mooi de spot.

De Mooije Meid roemt op haar deugden,
De Jonkman is vol vuur en vreugde,
Dat hij bezit die schoone schat,
Hij wou dat hij ze allen had.

En kon hij dan zijn zin maar krijgen,
Hij zou ze aan zijn snoertje rijgen,
Hij zou ze zuikere in een vat,
Als ik al de mooije Meisjes had.

Als ik dood ben dan zullen ze mijn begraven,
Zullen mij tot op het Kerkhof toe dragen,
Zij zullen schrijven, schrijven op mijn graf,
Hier leid een Jongman die de mooije Meisjes gaf.

Zij zouden dan van droefheid klagen,
En over mijn nog rouw gaan dragen,
En treuren bij het stille Graf,
Hij is dood en van de wereld af.

N°. 45. Een Nieuw Lied, van een Schevenings Meisje.

Daar kwam een meisje van Scheveningen aan,
Zij had haarmandje met visch gelaàn,
Zij riep voor gewis, wie koopt 'er visch,
'k Heb Hanen en Rogge die levendig is?

Een snaakje die uit er zijn venstertje lag,
Die knikte dat meisje goeden dag,
Hij riep met plaizier, zeg zus hoort eens hier,
Verkoopt mijn een scholletje drie of vier.

Wie bruid jou te knikken wie maakt je zoo groen,
Wat hagel Sinjeurtje wat wil je mijn doen,
Jij draaid mijn een loer, jou olijke hoer,
Wilt gij niet verkoopen loopt dan na jou moer.

Ik wil wel verkoopen, maar gij vraagt mij naar schol,
Wel meisje hebt gij dan uw mandje niet vol?
Ja Hanen en Rogge, die heb ik ook nog,
Geloof mijn Sinjeurtje ik heb nog niet verkogt.

Maar allemaal Hanen daar heb ik niet an,
Hebt gij bij geval geen een Pieterman?
Ik heb 'er nog twee en de mijne is drie.
Ik geloof niet Sinjeurtje voor dat ik het zie.

Ei kom dan maar binnen dan maak ik u los,
Wat heeft u dat zootje aan strand wel gekost,
Een daalder Sinjeurtje dat geef ik er veur,
Geeft gij nu twee gulden dan hebt gij 't niet duur.

Dat snaakje niet bloo was hij trok fris van leer,
De meid wierd verlegen, foei, schaam u mijn heer,
Als gij het niet laat, en mij vrij dan verstaat,
Dan roep ik jandome de menschen van straat.

Maar of Sinjeur gek was, hij achten het niet,
 Hoe meer dat hij stompte hoe meer dat zij riep,
 Jandome schei uit, betaald mij geen duit,
 Laat mij voor de satan de kamer maar uit.

Zwijg stil gij Caronje ik heb al gedaan,
 Daar hebt gij twee gulden nu kunt gij maar gaan,
 Als Jakob wat zeyd, mijn aardige meid,
 Dan moet gij maar zeggen: mijn visch ben ik kwijt.

Oorlof Soheveningers die Haanen verkoopt,
 Ik raad u dat gij met geen Pieterman loopt,
 Van vrijers of mans, dan hebt gij geen kans,
 Te proeven van levendige Pietermans.

N°. 46. Een Nieuw Lied, op een Knorrige Jufvrouw, tegen haar Meid, Dochters en Man.

Wanneer zal het water koken,
 Een Turf alhier een Turf aldaar,
 Is er geen Hout om op te stoken?
 Zoo doende, duurde het nog een jaar;
 Gij ziet hoe dat ik staan te hijgen,
 Meid! brengt de Koffij doch wat ras,
 Hier is gestort, en daar leid Asch,
 Ik wou dat de Meid maar de deur uit was,

Wilt ge een kooltje vuur gaan halen,
 En dat voor onder de Koffijkan,
 Wilt wat ras de Koffij malen,
 Toe haastig meid, toe loop wat an,
 't Word weer laat eer er is gedronken,
 Gij zijt zoo talmig, toe haast uw toch wat,
 't Kopje is weer te vol geschonken,
 Voorzichtig Meid, voorzichtig wat.

Mijn bed dat heeft zoo naar gelegen,
 En buld alhier, een buld aldaar,
 Ik heb zoo'n pijn in mijn hoofd gekregen,
 Geef mijn een kop Koffij maar,
 Och dat de meid mij zoo moet plagen,
 Wijl mijn Dochters zijn in huis,
 Ja: ik kan 't niet langer verdragen,
 ô Droevig kruis ô dreevig kruis!

Dekt de Tafel, dat wij eten,
 Een Bord alhier een Bord aldaar,
 Gij hebt het Brood alweer vergeten,
 Wel meid! wat ben je wonder raar,
 Ik weet niet waar jou harsens dwalen,
 Dan vergeet ge 't een, en dan 't aêr,
 De Kat zal 't vleesch van de Tafel halen,
 Wat ben ik gebruid, 't is altijd waar.

Roept mijn Dochters maar van boven,
 Den een zit hier, den andere zit daar,
 Daar moet weer vuur zijn in de stoven,
 Daar zijn vier testen bij elkaer,

Ik kan geen turf genoeg verbranden,
Zie daar, vat aan, daar is de tang,
'k Moet alles doen met eigen handen,
't Leven valt mij veel te lang.

Wat is het Tafellaken morzig,
Een vlak alhier, een vlak aldaar,
Och! wat ben ik van middag dorstig,
Ziet hoe smerig is het daar,
Mijn Man kan 't toch niet laten,
De Kat te voeren alle daag,
Al mijn smeeken kan niet baten,
De Kat heeft beenen, 't is een vraag.

Wat leid de Tafel weer vol Boeken,
Een Boek alhier, een Boek aldaar,
Ik zou het leven wel vervloeken,
Ik wil zeggen ik verklaar,
Doch had ik zulks maar geweten,
Staêg te leven, ik had weleer,
De Boeken op het vuur gesmeeten,
't Verveeld mij daaglijks meer en meer.

Ik zit van avond weer alleenig,
Den een zit hier, den andere daar,
't valt voor mij zoo bang en eenig,
Ik zat veel liever bij elkaêr,
'k Kon het met één kaars wel klaren,
Te overleggen dat is 't al,
Wat verbrand men op een avond,
Mijn hoofd dat word van zorgen mal.

N°. 47. Aria.

Ik was op een duistre naren toren,
Een jongeling kwam om zijnen druk,
Dat doet natuur zich in mijn horen,
En ik schrei om zijn ongeluk,
En ik hoor hem zijn leed beschrijven,
Dan heb ik nagt en dag verdriet,
Mama gij moet niet op mijn kijven,
U deernis is de liefde niet.

Als ik aan 't eenzaam venster luister,
Dan drukt zijn klaagstem mijn door 't hart,
Dan is zijn tong als vast gekluisterd,
En hij wenscht dat hij mij eens had,
Hij zou mij nagt en dag doen blijven,
Als hij zijn stem maar horen liet,
Mama gij moet niet op mijn kijven,
U deernis is de liefde niet,

Mijn liefde verdient de jongeling?
Eens zong hij zoo aandoenlijk teeder,
Dat heel mijn ziel werd overheerd.
Hij zong zijn lied, hij zong het weder,
Zints heb ik het maar laten blijven,
Nagt en dag gedenk ik aan mijn lief,
Mama gij moet op mij niet kijven,
De deernis is de liefde niet.

Nº. 48. Een nieuw lied.

Laat vrij de Politiken spreken,
Op vrienden drinkt weest welgezind,
Laat zij haar kop aan stukken breken,
Of Frankrijk en of Engeland wint.
't Mankeert ons niet aan schip of boot,
Wat heeft het dan met ons voor nood.

Laat Frankrijk witte en rode wijne,
In prijs doen rijzen nog zoo hoog,
Dan groeit het nog na onze Reine,
Men drinkt nog gaarn een roes omhoog,
Want onze waard gij ziet het wel,
Die schenk zoo gaarn een glazen bel.

Napoleon doet de Turken slagen,
En Frankrijks roem daar brengen aan,
Laat hij haar uit Egypten jagen,
Wat gaan ons toch de Turken aan,
Wij zien zoo gaarne der heldendrom,
Zeer weid van onze eigendom.

Mag Nelzon ook Zijn arm verliezen,
Als hij de Franschen Vloot bevegt,
Den krijg alleen op Zee verliezeu,
Wij zijn op 't Land zeer wel beregt,
Wij juichen mee op ieder vonst,
En drinken blij op d' oorlogs konst.

Nº. 49. Aria.

Wat ziet men in deez' huwlijks dagen.
Dat ons meer ramp dan voorspoed wagt,
Naar zoo veel storm en onweersvlagen,
Naar een blijde morgen wagt,
Maar hoe het geschied,
Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leven,
't Welk mijn Moeder, 't Welk mijn Moeder,
Mijn Moeder heeft gegeven.

Mijn Vader had zoms wondere kuren,
Beklaagde haar met onbescheid,
Haar zuchte deed dit al verduren,
Zij antwoorde hem met vriendelijkheid,
Maar hoe het geschied,
Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leven,
't Welk mijn Moeder, 't Welk mijn Moeder,
Mijn Moeder heeft gegeven.

Wat ziet mij naar een reeks van trouwen,
Een Echtgenoot ligtzinnig is,
Maar nu wil mijn heer zijn woord niet houden,
Dan breekt zijn Vrouw die ook gewis,
Maar hoe het geschied,
Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leven,
't Welk mijn Moeder, 't Welk mijn Moeder,
Mijn Moeder heeft gegeven.

**N°. 50. Een nieuw lied
Op het Vermakelijk Buitenleven.**

Smorgens als de zonnestralen,
Lieflijk haren zachten glans,
Op de Bloemen nederdalen,
Roep ik verheugd ontwaak ik thans,
Kan dan wel een Minnaar slapen,
Die voor 't minne is geschapen,
Daar alles leeft in rust en Vreê,
Ik zing Hoezeêe, (*bis.*)

Dan wandel ik eenzaam op en neder,
Ontmoet ik mijn Liezette thans,
Dan vlij ik haar zoo lief zoo teder,
Dat zij bijna niets weigren kan,
Ja, dan spreek ik van de liefde,
Die zints lang ons hart doorgriefde,
't Meisje hier door word gedweê:
Ik zing Hoezêe, (*bis.*)

Ik zoek het lommer van de Boomen,
'k Ga met Lizette fluks daar heen,
Ik zit met haar daar zonder schromen,
't Lieve Meisje zegt nimmer neen,
Ja, dan breng ik haar te binnen,
't zoet vermaak al van 't minnen,
Daar alles leeft in rust en Vreê,
Ik zing Hoezêe, (*bis.*)

Daar verlaten wij elkander,
 Een elk gaat naar zijn bezigheên,
 't Een vermaak volgt op den ander,
 't Buitenleven geeft vreugd altijd,
 Ik ga uit Vooglen en uit Vischen,
 't Vangen kan mijn nimmer missen,
 Breng ik Lizette dan iets meê,
 Ik zing Hoeszée, (*bis.*)

Gints zie ik 't Vee al dartlen spelen,
 Daar werkt een Landman in 't groen,
 Men hoord de vooglen lieflijk kwelen,
 Ik zie hoe alles weelig groeit,
 Gints zit een meisje op haar goedje,
 Aan het melke van een Koetje,
 Laggende praat ik daar eens meê,
 Ik zing Hoeszée, (*bis.*)

De Zon duikt zaechtjes door de stroomen,
 Van de Zee, den Avond valt,
 Een zoete Wind rold door de Boomen,
 Ik keer waar 't heuchlijk Orgel schalt,
 Ik hoor de Nagtegale zingen,
 Ik zie ze van tak op tak reeds springen,
 Daar alles leeft in rust en Vreê,
 Ik zing Hoeszée, (*bis.*)

Dan kom ik weder bij Lizette,
 Al in den schoone Avondstond,
 Ik verheug mij, wie kan dit beletten,
 Terwijl ik veel vermaak teen vond,
 Om uit Liefde te verwarmen,
 Rust ik in haar poezele armen,
 'k Voldoe mijn lust met haar in Vrêe,
 Ik zing Hoeszée, (*bis.*)

**Nº. 51. Een nieuw lied,
Op het Vinkje van Pierlala.**

Als Pierlala met min doorwond,
Voor zich een meisje koos,
Hij kuste haar voor haar rozemond,
En sprak gij zijt een roos, (*bis.*)
Ziet eens mijn vink die niets ontbreekt,
En op het roosje aardig steekt,
Is 't vinkje van Pierlala,

Zij nam het vinkje in haar hand,
En dankte Pierlala,
Voor zulke vreugd als minnepand,
Tot vreugde voor en na, (*bis.*)
Zij wist niet waar zij hem bergen zou;
Zij sprak ik heb geen vogel kou,
Voor 't vinkje van Pierlala.

Dat 's niemendal mijn lieve kind,
Heeft in 't minst geen nood,
Als ge in 't geschenk maar achting vind,
Zoo bergt hem in u schoot, (*bis.*)
Dan slaat hij wel een keer of acht,
Het vinkje is van een goed geslacht,
't is vinkje van Pierlala.

Als 't vinkje zoo gekoesterd wierd,
 Stak hij zijn kopje op,
 Hij zong gedurig van tierelier,
 Hij zwol van borst tot krop, (*bis.*)
 Tot dat hij had zijn pligt voldaan,
 Toen kon Pierlala niet langer staan,
 Weg was toen Pierlala.

Mijn lieve meid die wou wel meer,
 Dat Pierlala zijn vink,
 In 't kouwte sloopte menig keer,
 En hij gestadig zingt, (*bis.*)
 Bij Rozemond die lieve meid,
 En Pierlala die had geen tijd,
 Weg was toen Pierlala,

N°. 52. Een nieuw lied Op de Jaloersche Vrouw.

Men is jaloers als men gaat paren,
 Voor jonge lieden staat dit nog vrij,
 Men is verheugd in hunne dagen,
 Men schept vreugd in kibbelarij.

Ach waar ik van die dwang genezen,
 God dank dat ik ben vrij daar van,
 Dan schijnt het hart jaloers te wezen,
 En dat te wezen om een man.

Het huwelijk is voor mij een keten,
Waar van ik graag ontslagen waar,
Ach had ik dat wat eer geweten,
Wij wierden dan gewis geen paar.

Om menig jong vrouwtje in haar toorn te ontsteken,
God dank dat ik nog kijven kan,
't Moet voor een vrouw verdrietig wezen,
Die zoo moet wagten op haar man.

Waar of hij is, waar mogt hij blijven,
Heeft op zijn hand een ander magt,
Dan zoekt hij zoo zijn tijd te verdrijven,
Terwijl zijn vrouw zoo op hem wagt.

**N°. 53. Tegenzang.
Op de jaloersche Vrouw.**

Op dezelfde wijs.

Een man of vrouw met grijze haren.
Mag in des levens maneschijn,
Nog gekke grillen gaan bewaren,
En scheppen vreugd in minnepijn,

Geen lieve meid zal onder 't streelen,
Van hem die haar zoo teer bemind,
Door malle kuren zich verveelen,
Jaloers te zijn past aan een kind.

Het huwelijk kan haar smart genezen,
Had zij 't geweten voor een jaar,
Dat haar dit spel zoo zoet zou wezen,
Zij was gewis voor lang een paar.

Zij kan nooit kwaad of toornig wezen,
Als zij maar denkt ik weet er van,
Het zal mij altoos welkom wezen,
In 't bed te wagten op een man.

Daar is hij al, hij kan verdrijven,
De zorg van zijn beminde bruid,
Het geen haar hart zal dierbaar blijven,
Band jalouzij voor eeuwig uit.

Jaloers te zijn in jonge dagen,
Verzwakt, verminderd al de vreugd,
Laat oude bokken hoorens dragen,
Opregte liefde past de jeugd.

Zij kan zich ongestoord vermaken,
Denkt om geen leed, wanneer men zie,
De min in zuivre vlammen blaken,
Jaloersche vrouwen deugen niet.

**N°. 54. Klaaglied,
van een Minnaar, welke door zijn Beminde is bedrogen.**

Enze 'k zag u en ik minde,
Liefde is beschroomd ik minde en zweeg,
'k Was niet bij u maar ik beminde,
'k Wanhoopte niet maar ik verkreeg,
Ik zag u oog zoo fier zoo vurig,
Mij zoeken staren, steeds op mij,
Uit liefde lonkte mij uw oogen,
En deze blik was veinzerij. (*bis.*)

Toen ik voor 't eerst aan uwe voeten,
De taal der liefde hooren deed.
Verstiet uw hand mij niet Elize,
Uw goed, goot balzem op mijn leed,
Ik druk een kusch op uwe lippen,
Gij wendt het hoofd het rust op mij,
Een kusch brand ook op uwe wangen,
En deze kusch was veinzerij. (*bis.*)

Herinner u die schoone avond,
Elize toen 'k met u alleen,
In 't lommer mirten boschje dwaalde,
De liefde zweefde voor ons heen,

Gij mind mij zeide uwe lippen,
 O! Leef gelukkig, leef voor mij,
 Gij noemde mij uw vriend uw minnaar,
 En deze taal was veinzerij. (*bis.*)

Een ander bied gij uwe lippen,
 Een ander noemt gij uwe vrind,
 Een ander maakt uw kusch gelukkig,
 Heeft hij u meer als ik bemind,
 Dikwerf zwoer gij mij nooit te willen derven,
 En ook deez' eed was veinzerij,
 Elize 'k zweer voor u te sterven,
 Vaart wel, straks is uw minnaar vrij. (*bis.*)

N°. 55. Aria uit het Geschenk.

Op een aangename Wijs.

Een rijk Heer minde mij helaas,
 Ik was toch niet te minnen,
 Ik geef het aan mijn lieve Lukas:
 Die mij altoos doet beminnen,
 Dat hart dat gij steeds van mij vraagt,
 Heeft reeds een ander opgejaagt;
 Mijn hart is niet meer mij,
 Dus ben ik van hem vrij. (*bis.*)

Hij bied mij 't Klooster leven aan,
 Om u te zeggen mijn waarde:
 Neem doch deez' tedere liefde aan,
 Daar is geen ander op aarde:
 Mijn vader mint mij teerlijk,
 En ook met Lukas te gelijk,
 Die mij altoos verzekert heeft,
 Dat hij nog voor mij leeft.

Hij valt op zijnen knieën neer,
 Om u te zeggen mijn waarde,
 Daar is geen ander op aarde,
 Dat hart dat gij steeds van mij vraagt,
 Heeft reeds een ander opgejaagt,
 Mijn hart mijn waarde Lukas,
 Is nog zoo als ik was.

N°. 56. Aria.

Ik was op een duistere nare avond,
 Het meisje zat bedroefd in druk,
 Zij scheen als geheel betoverd,
 En zij beweend haar ongeluk,
 Haar minnaar die heeft haar verlaten,
 Dat baard haar steeds groot verdriet,
 Ach moeder wat zal het mij baten,
 Mijn minnaar kent de liefde niet. (*bis.*)

Ach trouwloos minnaar al uw poogen,
 Treft zeker mijn verstand en zin,
 Toont gij geen meerder mededogen,
 Met mij ik vloek uw hart en min
 'k Zal mij op u niet meer verlaten,
 Vaarwel, ik schuw u als de dood;
 Ik zal, zoo lang ik leef, u haten,
 ô Minnaar gij zijt valsch en snood. (*bis.*)

Mijn zuivre ziel tart alle smarten,
 Die mij steeds worden aangedaan,
 Ik kan hem nimmermeer van harten,
 Zoo als te voor, beminnen gaan,
 ô Neen! ik wil het alles vormijden,
 Het huwelijk baard veeltijds verdriet,
 'k Zal mij in mijn staat verblijden,
 De vrijheid kent zijn rijkdom niet. (*bis.*)

N°. 57. Een nieuw lied.

Wijze: *Voor uw alleen schenk ik de Bloemen.*

Indien ik eenmaal met genoegten,
 En regten ernst verliefd mag zijn,
 Zoo wensch ik dat het lot wil voegen,
 Dat het in min maar niet in schijn.

Ik val wel aardig in het minnen,
 Al schoon ik juist niet keurig ben
 Ik stel zoo aanstonds niet mijn zinaen
 Op iemand die ik niet en ken.

Mijn lief hoeft geen Adoôn te wezen,
 Die, schoon ik haar om schoonheid roem,
 Mijn schoonsten schoon mijn uitgelezen,
 Verandert even als een bloem.

Niet al te dik, niet al te mager,
 Niet al te groot, niet al te klein,
 Niet al morzig, niet al slordig,
 Zoo wensch ik dat mijn lief mag zijn.

Verstandig teffens, niet al te schrander.
 Goed van leven niet al te fijn,
 Niet te gediensig voor een ander,
 Zoo wensch ik ik eens getrouwd te zijn.

Daar bij moet zij met hart en zinnen,
 Mijn dienen altoos even fijn,
 En mijn alleen opregt beminnen,
 En mijn alleen en anders geen.

N°. 58. Aria.

Uit het Dorps-Pleidooi.

Ik kan mijn hart aan geen ander geven,
 Dan aan Krelis maar alleen,
 Hij is mijn troost mijn wellust en leven,
 Dit alles wil ik voor hem besteen,

Nooit kende ik zoo de kracht der liefde,
 Die trekt der jeugd in tederheid:
 Ja die ons borst weleer doorgriefde,
 En die nog bloeid en mijn nooit misleid. (*bis.*)

Als mijn 't zweet van 't aanschijn vloeiden,
 Veegt hij het af met 't koelste blad,
 Heeft mijn een schaduwe in 't vermoetje,
 Heeft zij 't werk voor mijn opgevat:
 Hij plantte, zaaiden en spitte d'aarde,
 Bragt water aan voor 't loeijend vee:
 En 't eerste land dat zijn kudde baarde,
 Bragt hij zijn gunst mijn jaarlijks meê. (*bis.*)

Mijn klein lief tuintje achter mijn weide,
 Aan 't beekje daar zijn hand mij riep,
 Deed zich een frissche geur verspreide,
 Die hij uit bloemen en uit kruiden schiep,
 Gints bouwde hij een zomerhuisje,
 Zetten 't rondom in sassemijn;
 En spoedig deed hij dat kleine kluisje:
 Een broeikast vol van druiven zijn. (*bis.*)

Daar zwoer hij mijn en ik hem weder,
 Eeuwige liefde en vaste trouw,
 Die liefde schoot haar glans daar neder,
 En eischte dat ik hem minne zou,
 Dit zwoer ik schoon met een vrees vertoeve,
 En mij voor eenige tijd ontrukkt,
 Zou ongetrouwheid mijn bedroeven,
 Ik sterf veel liever dan dat dit gelukt. (*bis.*)

Nº. 59. Een nieuw lied.

De Wereld is in rep en roer,
 Des 's morgens scheld de Melkboer,
 En met zoo komt de Bakker, (*bis.*)
 Dan komt Sinjeur de Karreman,
 Die ook verrukkend ratelen kan,
 Hij rateld mijn schier wakker. (*bis.*)

Dan komt Jacobus, met de Courant,
 Die brengt wat nieuws in 't Vaderland,
 Dan scheld de Pruike Jongen, (*bis.*)
 Dan komt 'er weer een met de Bos,
 De Jongen springt gelijk een Mos,
 Dan scheld de Vrouw met Tongen, (*bis.*)

Dan komt 'er weer een andere Vent,
 Die zegt ik maak mijn Heer bekend,
 En ook de Vrienden allen, (*bis.*)
 Als dat de Vrouw van Jan Patroon,
 Op gister van een Boere Boon
 Is in de Kraam bevallen. (*bis.*)

Dat liegje Kaerel, sprak Katrijn,
 Het zal misschien een Zoontje zijn,
 Wie baard hier Boere Boonen? (*bis.*)
 Doe sprak d' Aanspreker: zwijg maar stil,
 Ik zie door mijn verkeerde Bril,
 Nu ben ik te verschoonen. (*bis.*)

Daar komt 'er een met tijding vars,
Sinjeur die drinkt aanstonds een glas,
Op 't Huwelijk van Nicht Truitje, *(bis.)*
En zegt zoo dat haar tranen zijn,
Dan is mijn Nicht van maarsepijn,
't Is een aardig Bruidje. *(bis.)*

Dan komt 'er weer een Zak of Schaal,
Die vraagt om wat gemunt Metaal.
En met zoo komt de Slager, *(bis.)*
Sinjeur besteld een Schapenbout,
Niet al te jong niet al te oud,
Niet al te vet of mager. *(bis.)*

Daar komt Anna die vraagt de meid,
Wat of de Juffrouw wel behaagt,
Van deze dag te eeten, *(bis.)*
Zoodra het Juffrouw heeft gezeid;
Dan is Anna de Keukenmeid,
Het aanstonds weer vergeten, *(bis.)*

Wel drommels dat is een geschel,
Wie of er wel trekt aan de bel?
Het lijkt wel een Kruiwagen, *(bis.)*
't Is Jan de Groenman met een vragt,
Die hier wat te verkoopen dagt,
Dat is zoo alle dagen. *(bis.)*

Blijft Juffrouw Slaa of Knolradijs,
Of groente voor een Soep met rijst,
Ik moet het doch eens vragen? *(bis.)*
Ik heb Uije, Wortels, Kool en Biet,

Ei kijk die Meid mij zwart aanziet,
Zij noemt het Duivels plagen. (*bis.*)

Nu komt de lang verwagte Wasch,
Van Haarlem van Van der Plas,
De Sleeper krijgt een footje, (*bis.*)
De Wasch is Juffrouw wellekom,
Mijn Heer zag liever Baars met Hom,
Als zoo een waterzootje. (*bis.*)

Het gansche Huis is op de been,
Sinjeur vlugt na zijn Kamer heen,
De Stijfster is gekomen, (*bis.*)
De Wasch weer na zijn oude trant,
Met Baliemand op Baliemand,
Van 't Volk in Huis genomen. (*bis.*)

Maar ondertusschen kijkt Sinjeur,
Al om het hoekje van de deur,
Verlangt om wat te knappen, (*bis.*)
Maar als hij die dan open doet,
Valt 'er een Baliemand met Goed,
Van al, van al de trappen, (*bis.*)

Wel vrouwtje, roept Sinjeur, wat 's dat?
Het antwoord is: wel nou Jan gat,
Wat is 't, wat zou dat wezen? (*bis.*)
De Wasch betreft alleen de Vrouw,
Die zal u dadelijk eens getrouw,
De wetten komen lezen. (*bis.*)

Mijn Heer vraagt schielijk om pardon,
Vermits hij het niet helpen kon,
Hij hield nog al couragie, (*bis.*)
Want doe Anna de Keukenmeid,
De zaak terdeeg had overleid,
Doe kreeg hij pardonnatie. (*bis.*)

Mijn Heer zei: Jantje van der Plas,
Ik wou dat 'er de Visch al was;
Ziedaar hebje de Zootjes, (*bis.*)
De Kabbeljaauw is wellekom,
Mijn Heer bedingt voor hem de Hom,
En zoo wat middelmootjes. (*bis.*)

Maar ziet de Kat springt op de stoel,
En neemt de Lever in zijn smoel,
Hij zocht na lekkere beeten, (*bis.*)
De Juffrouw zei, mijn lieve Schat,
Daar heeft de Kat, de Kat, de Kat,
De lever opgegeeten. (*bis.*)

Wat nu met deze Kat gedaan,
Men ging hem voort zijn vonnis slaan,
De Kat die wierd verwezen, (*bis.*)
Als dat die van de Keukemeid,
Gestraft zou worden op die tijd,
Met drie paar Bullepezen. (*bis.*)

Daar word al weer gescheld, Sinjeur,
Er steekt een briefje door de deur,
Tot teken van de Acte, (*bis.*)
Al van de Kwalvikatie-tijd,
Mijn Heer zag liever dat de Meid,
Van avond Koeken bakte. (*bis.*)

N°. 60. Een nieuw jagerslied.***Op een aangename wijs.***

Het jagen dat is ja mijn leven,
Mijn vermaak om te jagen en dat in 't bosch,
Om daaglijks te schieten,
Het zal mij niet verdrieten,
Zoo lang als ik leef,
En mijn roer nog vuur geeft.

En toen ik in 't bosch ben gekomen,
Toen zag ik een hertje van verre daar staan,
Mijn roertje moest knallen,
Het hertje moest vallen,
Van kruit en lood daarbij,
In het bosch zijn wij vrij.

Het hertje dat is nu gekomen,
Toen kwam daar van verre een jager aan,
Hij heeft zich besloten,
Een hertje beschoten,
Jager dat kan niet zijn,
Het hertje hoort mijn.

Kom jager kom pakt u nu maar weg,
Uw leven dat zal ik nu sparen in het bosch,
Geen Jager noch honden,
Die maken mijn wonden,
Mijn roertje en goed,
En ik ben op mijn hoed.

De nacht die begint nu aan te komen,
Alle sterren aan den hemel die schijnen zeer helder,
Het geeft niets meer te jagen,
't Slapen kan mijn behagen:
Gansch gerust en blij,
Mijn roer aan mijn zij.

En als ons den honger doet plagen,
Dan ben ik nog altoos van voorraad voorzien,
Zoo lang mijn het leven,
Dus nog word gegeven,
Zoo lang het maar duurt,
En mijn roertje nog vuurt.

N°. 61. Een nieuw lied.

Op een aangename wijs.

Ach schoonste Rozette,
Mijn dierbare kind,
Komt schenkt mij een kusje,
Aan die u bemind,
Uw spreken uw zinnen,
Uw dansen zoo schoon:
Ach schoonste Godinne,
Schenkt mij uw hart tot loon.

ô Amon, wat grillen,
Vervoeren uw zin,
Denkt vrij op een ander;
Die u beter mind,
Want ik ben nog jong van jaren,
Wat stelt gij u wel voor:
Dat ik zoo onervaren,
Uw klachten geef gehoor.

Ach schoonste Rozette,
Gij bent niet meer zoo klijn,
Hoe kleinder de meisjes,
Hoe liever zij zijn,
Wat maken ons die groote,
Neen, het blijft in mijne lust,
Hoe proper de meisjes,
Hoe liever ik ze kus.

Kom laat ons zamen wandelen,
Verheugd met elkaar:
Door bogaard in 't lommer,
De bloemen zijn haar,
De schoonste van kleure,
Die pluk ik er af:
Om u te vereeren.
Ja zelf tot in 't duister gras.

Met een der zoo'n kleine:
Ben ik thans vergenoegt,
Dan bent gij alleenig:
Mijn uitverkooren schat:

Kom zet uw naast mijn zijde,
 En schenk mijn uw hand;
 Ach schatje voor àl mijn:
 Gij zijt mijn onderpand.

Met u mijn lieve Amon;
 Ben ik wel te vree,
 Ik zal u verzelle:
 Waar ik zal gaan treê:
 Ik schenk u mijn hartje,
 Ik vrees geen berouw,
 Voor eeuwig, voor eeuwig:
 Blijf ik u getrouw.

N°. 62. Het vergenoegd kindermeisje.

Wijze: *Ja. zwart wil ik wel wezen.*

Hoe vrolijk is dat meisje,
 Dat mijn altoos verzeld;
 't Roept altoos: kom toch Lijsje,
 En schijnt zich zeer ontsteld, (*bis.*)
 Wanneer zij mijn niet ziet,
 't Is voor haar groot verdriet,
 Dan loopt zij rond te zoeken,
 Het huis op en neer, de hoeken
 Die laat zij zelfs niet vrij,
 ô Neen! ô Neen!
 En alles is op de been. (*bis.*)

Maar kom ik dan weer binnen,
 Dan is haar hart verheugd:
 Ik merk het aan haar zinnen,
 Zij danst en springt van vreugd: *(bis.)*
 Dan ben ik zelfver blij,
 En zit ze naast mijn zij,
 Geef ik haar wat om te spelen,
 Wie zou dat dan vervelen:
 Dat men is kindermeid,
 ô Neen! ô Neen!
 Ik heb van haar geen spijt *(bis.)*

Dan komt Papa eens kijken
 Al na zijn lieve kind,
 Dan toond zij aan haar blijken,
 Dat zij hem teêr bemind: *(bis.)*
 En zegt: och liev' Papa!
 Waar blijft tog mijn Mama?
 Die zal straks bij u komen:
 Wil daar maar niet voor schroomen,
 Die maakt haar al gereed:
 Zij komt: zij komt:
 Wanneer zij is gekleed. *(bis.)*

Papa gaat naar beneden,
 Wijn ik met 't lieve wicht,
 Vernoeft en wel te vreden:
 Eens zingt een lied of dicht, *(bis.)*
 En zij speelt met haar pop,
 En springt van vreugde op:
 Zit ik zoo wat te naaijen,
 Of stoppen, of te braaijen,
 En 't geen ik heb te doen:
 En zoo: en zoo:
 Leef ik met goed fatsoen. *(bis.)*

N°. 63. De welvarende boer.**Wijze: *Van de Keekkoek.***

Wie is den Vader van het Land, de Boer,
Wie heeft het meeste geld in hand, de Boer
Wie leeft als Keizer in zijn huis,
Wie haald nu al zijn schat na huis,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie heeft er een gelukkig jaar, de Boer,
Wie word den armoê niet gewaar, de Boer,
Wie bouwt het land, wie wint het graan,
Wie is met schijven het meest belaân,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie troost den armen in de nood, de Boer,
Wie eet op kermis wittebrood, de Boer,
Wie brengt hetgeen hij derven kan,
Wie maakt er een hoop van kronen van,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie laat den menschen in gebrek, de Boer,
Wie steekt het beste in zijn bek, de Boer,
Waar hangen de schinken in de schou,
Wie leeft in liefde met zijn vrouw,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie houd het meest van Kerk en God, de Boer,
Wie heeft de varkens in het Kot, de Boer,
Wie zou niet slapen gaan, zonder Kruis,
Wie voert de zakken met geld na huis,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie kan er stoffen op deze tijd, de Boer,
Wie verdient het meest regtuit gezegd, de Boer,
Wie ziet men bij de Goudsmit staan,
Wie heeft de lakensche kleëren aan,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie is op mode en pracht gesteld, de Boer,
Wie kan er koopen, hetgeen hij wil, de Boer,
Bij wien wordt Koba en Trijn zoo vet,
Wie legt er zijn bolletjes zagt in bed,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie stoort hem weinig in zijn praat, de Boer,
Wie houd den armen mensch in staat, de Boer,
Wie haalt de Burgers zijn laatste duit,
Wie trekt er met vreugde de steden uit,
De Boer, de Boer, de Boer.

Wie is het, die men niet derven kan, de Boer,
Waar leven alle menschen van, de Boer,
Wie word van God het meest bemind,
Wie heeft God tot zijn beste vrind,
De Boer, de Boer, de Boer.

N°. 64. Een nieuw lied.**Van Charlotte, bij het Graf van Werther.****Wijze: *Slaapt gij nog mijn Welbeminde.***

Al de vreugde van mijn leven,
 Werther zonk met u in 't graf,
 Zoo perst 't geweete ieder mensch,
 Stillen jammerklachten af,
 Och waarom verschriklijk noodlot,
 Werther werd gij ooit mijn vrind,
 Waarom werd uw arme Lotje,
 Ooit door 't edelst hart bemind.

Immers had mijn zalige moeder,
 Mijn aan Albert's min verpand,
 Immer schonk ik voor haar sterf Bed,
 Albert gaf mijn hart en hand,
 Ik heb hem eeuwig trouw gezworen,
 Ik blijf getrouw aan mijne eed,
 Hemel! ach! gij kent mijn onschuld,
 Gij die mijn gedachten weet.

Ach gij ziet hoe gul hoe zuiver,
 Noch mijn hart voor Albert slaat,
 Schoon 't ontvlamt door reine vriendschap,
 Juichend teder zuchtend staat,

En dus weet ik zelf het moortuig,
Dierbre dat u heeft ontzield,
Wat hoop heeft dus de wreede blom,
Van uw levenssteel vernield.

Was 't om mij dat uwe boezem,
Zinneloos jongling wreed doorschoot,
Ach! ik zie de wonden gapen,
Van het doodelijk treffend lood,
Ik zie natuur uw laatste worstling,
Ik zie de grond met bloed besproeit,
Met het bloed dat voor uw Lotje,
Dierbre Werther heeft gevloeit?

Moesten uw mijn woorde grieven,
Woorden die de vriendschap sprak,
Daar uw liefde in Alberts boezem.
't Vuur van minnepijn ontstak,
Werther kan mijn heil uw streelen,
Sprak ik: zoekt gij Lotjes rust,
Dat ik dan nog deze avond,
Van uw wordt vaartwel gekust.

Eer on pligt gebied hun schreiden,
En daar zegt hij weenend neer,
Ik gehoorzaamd, riep hij snikkend:
Neen ik stoor uw rust niet meer,
Hemel word de aanminninge onschuld,
Van onkuische min verdacht!
Albert heeft u zuivere liefde,
Dierbre al te lang verwacht.

Ach! gij, vlood, ik heb uw schreijend,
 Werther toen voor 't laast gezien,
 Maar moest gij daarom het leven,
 In de arm des doods ontvlien?
 Ach mij dunkt u schim verzeld mij,
 Volgt mijn Werther waar ik gaa,
 Zelfs uw laatsten doodsnik zucht mij,
 Als een kwijnende Echo na.

Ik offer dus mijn teedere tranen,
 Door geen wreeke dwang gestoord'
 En mijn hart zucht om mijn Werther,
 Dat gij mijne klachten hoort,
 Nog streeld mij 't verkwikken denkbeeld,
 Dat ik eens mijn leed doorstreên,
 Uw in blijdschap zal omhelzen,
 In het Rijk der Zaligheên.

Nº. 65. Een Nieuw Geestelijk Klokkenslag.

Wijze: *ô Kersnacht! enz.*

Een ieder moet in deze tijden,
 De goedheid onzes Gods beleiden,
 En zijn naam prijzen met er daad,
 Ja 't heil dat God ons hier gaat schenken,
 Is ons wel noodig te gedenken,
 Zoo dikwijls als de klokke slaat.

Slaat de Klok één, 't maakt ons gedagtig,
Dat er maar is een God Almachtig,
En eene Zaligmaker zoet:
Een Geloof, een Doopsel verheven,
Ons is maar eene naam gegeven,
Waar door men zalig worden moet.

Slaat de klok twee laat ons gedenken,
Dat God ons laat twee lichten schenken,
Twee tafels gaf God in de Wet,
Twee wegen vinden wij beschreven,
Twee teekens heeft hij ons gegeven,
Die 't nieuw Verbond heeft ingezet.

En als de klok heeft drie geslagen,
Laat ons gedenken die drie dagen,
Dat Christus hier begraven was,
Den derden dag is hij verreezen,
Drie dagen heeft ook zoo wij lezen,
Al in de visch geweest Jonas.

Slaat de klok vier, na ons begeeren,
Wij moeten doen al na de leere,
Der vier Evangelisten zoet,
In Edom waren vier rivieren,
Vier Elementen door 't bestieren,
Des Heeren zijn er die ons behoed.

Hoord men de klok vijf slagen geven,
Vijf Boeken heeft Mozes beschreven,
Vijf steenen nam David wel eer,
Vijf steden van Sodom God mishaagde,

Vijf wijze en vijf dwaze Maagden,
Steld Godes Zoon ons tot een leer.

Slaat de klok zes de God van waarde,
Schiep in zes dagen Hemel en Aarde,
En alles wat er is uit niet,
Ter zesder uur kwam Jezus gaande,
Daar Jacobs Fontijn was staande,
Nabij een Stad die Sichar hiet,

Slaat de klok zeven wilt aanmerken,
God ruste toen van al zijn werken,
En Heiligden den zevenden dag,
God ging aan Pharo openbaren,
Van zeven goede en kwade jaren,
Die Jozef in een droom voorzag.

Slaat de klok acht het is wel reede,
Dat wij aan die acht zaligheden,
Gedenken en daar acht op slaan,
Als God de Zondvloed heeft gezonden,
Zijn maar acht zielen rein bevonden,
Die in de Arke zijn gegaan.

Slaat de klok negen denk dan mede,
Hoe dat Christus heeft geleden,
Aan 't kruisse ter negender uur,
Negen Melaatz' ondankbre waren,
Doen Jezus haar hielp uit bezwaren,
Gelijk wij lezen in de Schriftuur.

Slaat de klok tien 't is wel van noden,
Dat wij doen na de tien geboden,
Die God gaf aan Israël,
Tien plagen in Egypte daalde,
Tien Zoonen Jacobs Koorn haalde,
Al in den duuren tijd zeer fel.

Slaat de klok elf na behooren,
Elf sterren dacht Joseph dat te voren,
Hem neigden en ook Zon en Maan,
Den Landheer ging ten elf uren,
Arbeiders in zijn Wijngaard huren,
Die hij doe nog vond ledig staan.

Slaat de klok twaalf, gedenk bij deze,
Twaalf Zoonen had Jacob geprezen,
Twaalf uren zijn er in een dag;
Twaalf Apostelen had onze Heere!
En die wel leven na hun eere,
Men wel gelukkig noemen mag.

Wel nu dan, laat ons wel ter degen,
Alle deze dingen overwegen,
Als wij de klokken hooren slaan,
Ja alles wat ons komt te voren,
Dat zou wel dienen en behooren,
Ons te strekken tot vermaak.

Nº. 66. De schoonmaakster.**Wijze: *Zonder Liefde, zonder Wijn.***

'k Zit hier op de stoep en wacht,
 Zou de Meid niet hooren?
 Ja! al ligt zij warm en zacht,
 'k Moet haar slaap toch stooren.
 'k Schel nog eens - het word ook tijd,
 't Zou mij haast verveelen,
 Als ik hier den tijd verslijt,
 Zou ik 't dagloon steelen.

'k Heb ook nog zoo veel te doen,
 Eerst de trap en 't zaaltje,
 Daar ik alles schoontjes boen,
 Dan aan het portaaltje:
 'k Moet nog schuren - nat en droog,
 Keuken zelfs - en kelder -
 En niet slechts zoo wat voor 't oog,
 Maar ter degen helder.

Juffrouw gaat mij wel niet na,
 Maar zou ik verdragen,
 Dat zij, als ik henen ga,
 Reden vindt tot klagen?

'k Word van haar zoe wel beloond,
Ik krijg kostlijk eten;
't Is dan billijk, dat men toont
Zelfs zijn pligt te weten.

'k Denk wel eens: het valt toch zwaar,
Dag aan dag te slooven:
Had ik werk voor 't gansche jaar,
Ik kwam 't eens te boven,
Maar van 't geen ik zomers win,
Moet 'k winters leven,
En dan heeft het moeiten in,
Elk het zijn te geven.

Maar 't krenkt geenszins mijn' gemoed,
'k Ben toch wel te vreden;
Heb ik dan geen overvloed,
'k Heb gezonde leden.
Zijn mijn kleëren eens wat slecht,
Oud en vol met lapjes,
't Schaadt niet als toch ieder zegt:
Ze is toch schoon en knapjes.

'k Ben gezond en vlug en sterk,
'k Win mijn brood met eeren.
Als ik trouw ben in mijn werk
Kan mijn niemand deeren,
Daar geen mensch mijn lot benijdt
Heb ik niets te vrezen,
'k Schel nog eens - waar blijft de meid,
Zacht... daar zal ze wezen.

Nº. 67. Een nieuw lied.***Op een aangename wijs.***

Hij die als man zijn pligt betracht,
 Zijn gade wil gelukkig maken,
 Moet, daar hij al haar leed verzacht,
 Ook voor zijn tedere spruitjes waken,
 De pligt eens mans is waarlijk groot,
 De vrouw beschouwt hem als haar hoeder,
 De wet gaf haar een Echtgenoot,
 En gij natuur gij maakt haar Moeder,

Hij moet wil hij gelukkig zijn,
 De rust van 't Huisgezin bewaren,
 Ook moet hij door de minste schijn,
 Zijn Gade en dierbaar Kroost bewaren,
 De pligt des Mans is waarlijk groot,
 De Vrouw beschouwd hem als haar hoeder,
 De wet gaf haar een Echtgenoot,
 En gij uatuur gij maakt haar Moeder.

Wanneer door ramp of tegenspoed,
 Uw gade eens mogt verdrietig wezen,
 Zijt dan nooit stuurs maar welgemoed,
 Hier door zult gij haar smart genezen,
 Zijt ongeveinsd, opregt van hart,
 Bemind uw Gade en kroost te gader,
 Hebt gij dan ramp gevoelt gij smart,
 Denk dan ik ben Echtgenoot en Vader.

N°. 68. Een Nieuw Lied, van een Tuinman.

Een tuinman droef en moedig,
Zong een zoo treurig lied,
In boom en bloemen perken,
Zag men hem vlijtig werken,
Zijn vlijt mishaagd hem niet. *bis.*

Hij had veel treur'ge dagen,
En storten traan op traan,
Die uit zijn oogen vloten,
De palmen reeds vergoten?
Den tuinman hief dus aan. *bis.*

Geen bloem kan mijn verheugen,
Daar is geen vrede meer,
Moet ik achter de donk're muren,
Mijn klagend leed bezuren,
Dan zie ik u nooit meer. *bis.*

Geen bloem kan mijn vermaken,
Terwijl gij de schoonste zijt,
Ach! mogt ik op u wachten,
'k zou in mijn tuin vernachten,
En staken al mijn vlijt. *bis.*

Mijn lieve tuinmansmeisje,
 Mijn leven neemt reeds af.
 Ach, mogt het mij eens gelukken
 U aan mijn hart te drukken,
 Dan graaf ik op mijn graf. *bis.*

Zoo men den bloem ziet sterven,
 Zoo wensch ik ook mijn dood,
 Zij sterven zonder regen,
 Zoo sterven ik om uwent wegen,
 Ach! was ik in u schoot. *bis.*

N°. 69. Aria uit de Toverfluit.

Bij Mannen die voor liefde blaken,
 Vindt men doorgaans een goedig hart,
 De Vrouwenpligt is steeds te waken,
 Voor 't onheil dat de mannen tart,
 De liefde maakt ons wel te vreên,
 Wij leven door de liefde alleen,
 De min verzacht de grootste plagen,
 Haar offert ieder Creatuur,
 Zij streelt ons alle onze dagen,
 En werkt reeds vroeg in de Natuur,
 Dus dat men nooit iets vinden kan,
 Zoo aangenaam als Vrouw en Man,
 Man en Vrouw en Vrouw en Man,
 Is 't eelste dat men vinden kan.

N°. 70.**Aria. Het zal laat worden.****Wijze: *Ik kom, ik kom, hier Melk verkoopen.***

Neen, neen, ik wil niet langer blijven,
 Bij eene altoos dronken man,
 Nog dezen morgen toen ik sliep,
 Nam hij de Ringen van mijn handen,
 Terwijl hij als de duivel liep,
 Om die voor geld te gaan verpanden;
 ô Welk een ramp, ô welk een kruis,
 En naauwlijks heb ik brood in huis.

Ja, ja, ik wil mij laten scheiden,
 Van die altoos dronken Vent,
 ô Hoe heeft mijn die man bekoord,
 Toen hij als Vrijer mij kwam vrijen,
 Zeg mij toch is 't niet ongehoord,
 Een vrouw zoo om de tuin te lijden,
 Ziet met dees hand wat stout bestaan,
 Kan ik hem in zijn aangezicht slaan.

Wat zal ik arme hals beginnen,
 Alles heeft hij doorgebracht,
 Wagt jou rekel kom maar t' huis,
 Ik zal u dadelijk modes leeren,
 Ik sla u beenen wis aan gruis,
 Zou jij maar steeds uw keelgat smeren,
 Terwijl gij ons in armoed laat,
 Ach, ach ik word schier desperaat.

Neen, neen ik wil niet langer blijven,
 Bij een altoos dronken Vent,
 Kom aan, laat ik nu spoedig gaan,
 Om het goedje zaam te pakken,
 Hoe zal de Vent verwondert staan,
 Als ik hem zoo van mij laat zakken,
 Ja, ja, dat word een fraaije klucht,
 Ik met mijn dochter op de vlucht.

'k Wil liever als een dienstmeid werken,
 Dan gestaag gekweldt te zijn,
 Ha, ha, ik hoor de dronken Vent,
 Om zijn verlies reeds klagen, kermen,
 Maar schoon hij ook zijn fout bekend,
 Ik zal mij echter nooit ontfermen,
 Ja schoon hij ook als Brugman praat,
 Neen, dronken schoes, *dan word het laat.*

N°. 71. Een Aria uit de Oude Doos.

Als Kloris mijn op de aarde verscheen,
 En Febus weer neder kwam dalen,
 Die het meisje met gunst kwam bestralen,
 Door hare bekoorlijkheên,
 Tot zij wier verrukt van hoofd tot teen,
 De zonne versieren een btoemenkrans,
 Maar het meisje dat steeds haar minnaar verwacht,
 Zijn schooner dan de sterren en roozen geacht.

No. 72. Een nieuw lied.***Uit het Hoogduitsch.***

Sints ik zoo vele Vrouwtjes zag,
 Is 't mij om 't hart zoo raar,
 Daar gonst en broemt het dag aan dag,
 Als of 't een Bijkorf waar,
 En als een vuur zoo steekt 't mijn,
 Zig voor haar oog verraad,
 Dan klopt mij 't hart van minnepijn,
 Gelijk een hamer slaat, Pom, pom, pom, pom.

'k Nam duizend vrouwtjes bij elkaar,
 Zoo 't niet de wet verbod',
 En sprong als een marmotje haar
 Gedurig in de schoot,
 Dan was ik lustig als een held,
 Dan was ik rijk genoeg,
 Ik huppelde als een haas in 't veld,
 Terwijl mijn hart steeds sloeg, pom, pom, pom.

Wie niet de Vrouwtjes vleid en streeld,
 Is zeker koud nog warm,
 En legt zoo als een houten beeld,
 Het liefste meisje in d' arm
 Dan ben ik nog een ander man,
 Want als ik bij haar kom,
 Dan spring dan doe ik wat ik kan,
 Dan gaat gestaâg ons hart, pom, pom, pom, pom.

Wie geen oprechte liefde voed,
 Verdient mijn deerenis,
 Hij is en blijft een arme bloed,
 Ook schoon hij Koning is:
 Meer zeg ik niet 't is u bewust,
 De blijdschap maakt ons stom,
 Het hart wenscht zoete minnelust,
 Het slaat daarom, pom, pom, pom, pom, pom.

N°. 73. Een minnaarslied.

Ouderwetsche stijl.

O wat heb ik dwaas gedaan,
 Mijn Minnaar van mijn weg doen gaan,
 Met al zijn bevalligheid,
 Heeft hij zoo dikmaals mij gezeid,
 En wilde daar niet naar hooren,
 Neen, ô neen! dat doen ik nooit,
 Want ik bemin uw meer dan ooit,
 Dan zal mijn getrouwen dienst bij uw niet baten. *bis.*

O wat heb ik menigmaal,
 Mij met uw zoete honingtaal,
 Vol van liefelijkheid,
 En van uw geveid,
 Als uw Minnaar,
 Zeg o schoonheid maar van ja,
 Eer ik weder van uw ga,
 Dan zal mijn getrouwen dienst bij u nooit baten. *bis.*

No. 74. De schilder.

Sehilder 'k wou mijn Beeld eens zien,
Op het doek geteekend,
En mijn Wijfje bovendien,
Vriend'lijk met mij sprekend,
Klaas! mijn jongen dient er bij,
Met mijn Dochters aan mijn zij,
Antje, Mietje, beiden,
Zijn twee knappe meiden.

'k Hou van alle kleuren veel,
Maar van rood bijzonder,
Maak mijn aanzicht donker geel,
Meng wat bruin daar onder,
Maak mijn Wijf zoo krijgt gij dank,
Als gemalen krijt zoo blank,
En mijn beide Zoonen,
Rooze roode koonen.

Schilder ook ons Dorp heel mooi,
Met zijn Kerk en Tooren,
Hans die met een voeder Hooi,
Inrijdt naar behooren,
Mij met Lijsje aan de straat,
Met mijn beide Dechters praat,
Zet in 't huis van binnen,
Onze Meid te spinnen.

Maak het Zondag in de Kerk,
 Laat ons hoogtijd vieren,
 Schilder in mijn Akkerwerk,
 Ossen, Schaapen, Stieren,
 Schilder alles even net,
 't Jaartal in het dak gezet,
 Zolder, Keuken, Kelder,
 Alles even helder.

Schilder ook, hoe Hans vol moed,
 Maait in 't rijpe kooren,
 En daar hij van Neêrlandsch bloed,
 Aanheft dat wij 't hooren,
 Klaas die langzaam in het veld,
 Moedig op zijn vingers telt,
 Wat de rijpe schooven,
 Ons aan graan belooven.

Schilder, hoe ik moe en mat,
 Soms zit te kniezen,
 En daarbij een snuijfe vat,
 Daar ik van moet niezen,
 En mijn Schimmel brieschte op stal,
 Die dit hoorde bij geval,
 En mijn Wijf daarneven,
 Wakker schrikt van 't leven.

Smeer de verf niet dun en schraal,
 't Geld is ligt gewonnen,
 Denk dat ik vooruit betaal:
 Zeven Ducatonnen,
 Maak het stuk van daag gereed,
 Tien voet hoog en tien voet breed,
 'k Zou het haast vergeten,
 Gij kunt blijven eten.

Nº. 75. Een vrolijk lied van een losbol.

Toen ik in 't hartje was van mijn losse leven,
Toe ging ik op mijn gemak mijn daar gaan begeven,
Overal door rijp en groen,
Wie heeft zulk een meid van doen,
Die de meeste tijd,
Met een kwaad bescheid,
Neen, neen! ik wil kwiteeren,
Ik wil gaan meintineeren,
Die de meeste tijd, enz.

Vol van aandacht op de zaak,
Kwam ik bij een lief meisje,
Regt van taal en na mijn smaak,
Poezelig en blank van vleisje,
Eindelijk zij mijn de waardin,
Dat dat zoete Engelin,
Als dat dit lam was van een goede stam,
Ja binnen weinig dagen,
Haar blommetje was ont dragen,
Als dat het lam was, enz.

Dit verwekte mijn goede moed,
Op die schoone Deeren,
Ik sloeg de koop nu dadelijk toe,
Volmaakt na mijn begeeren,
De koop die was van groot belang,
Toen het meisje voor mijn kwam,
En sprak, met mijn,
Hoe kan het zijn,
Dat ik u kan behagen,
Gij zult u niet beklagen,
En sprak met mijn, enz.

EINDE .